

N: Vážená paní ředitelko, milé paní učitelky a učitelé, milovaní rodiče, kamarádi a celá posádka 9. B,

D: Ještě, než, jak se říká, zvedneme kotvy, připomeňme si celých těch devět let strávených na naší Salmovce.

N: Na palubu lodi 1. B jsme se nalodili v září roku 2016, kapitánkou se nám stala paní učitelka Lada Přikrylová, ta s námi plula až do 3. třídy. Paní učitelku jsme měli moc rádi, a když jsme se dozvěděli, že nám ji piráti unesou, museli jsme jednat. Celá posádka se spojila a poslali jsme panu řediteli výhružný dopis, aby nám ji nechali. Bohužel se tak nestalo.

N: Dominiku, co si pamatuješ z této doby?

D: Pamatuji si, že někteří naši spolužáci bojovali na olympiádě 1. tříd a dovezli medaili za 2. místo do naší společné truhly pokladů. Do truhly pokladů postupně přibývaly další medaile za různé sportovní soutěže, matematické, dějepisné olympiády, ale i naše malá osobní vítězství.

N: A to já si pamatuji, kdo dostal 1. poznámku.

D: A kdo?

N: Linda s Nikčou za rozbití ne jednoho, ale dokonce tří prkýnek na záchodě. A co si ještě pamatuješ?

D: Rvačky o lego kostky ve třídě, super společné zážitky s áčkem v plavání, hlavně v sauně.

N: Mně utkvěla v hlavě naše námořnická besídka a „Teď jsme vás dostali. Cože? My jsme vás dostali. My jsme piráti...” a to, že jsme piráti, to nám zůstalo.

Ve třetí třídě jsme také byli na škole v přírodě Na Jezírku v Soběšicích, kde se někteří ve volném čase věnovali psaní milostných psaníček, že Tadeáši a Elen?.....

D: Ve třetí třídě jsme také poprvé spali ve škole, tehdy jsme mysleli, že ve škole straší, tolik jsme se báli. No, teď už tady strašíme akorát my.

N: Ve čtvrté třídě nás po naší neúspěšné misi s výhružným dopisem převzala paní učitelka Dagmar Bačkovská. Vzpomínám na matematické lístečky a hlavně černé puntíky. Kdopak jich měl asi nejvíc? Dominiku, nevíš náhodou?

D: Ne, vůbec. Mám úplně temno, protože přišel covid a s ním distanční a online výuka. Maximálně si pamatuji, že jsme všichni v pyžamu mohli jíst v hodině.

Po návratu do školy na chvílku chytla kormidlo paní učitelka Jolana Průchová – Zouharová. S ní jsme se učili tančit mazurku a polku.

N: V páté třídě se naší posádky ujala paní učitelka Renata Vahalová, která nás provázela až do konce naší plavby všemi divokými vlnami, bouřemi, vodními víry a chránila nás před žraloky, MAKO problémy, také pomáhala předcházet vzpourám a hádkám mezi námi. Stala se takovým naším Poseidónem.

D: Z klidného moře prvního stupně jsme odpluli na bouřlivé vody oceánu 2. stupně. Nové předměty, noví učitelé, noví spolužáci piráti. Nalodil se Michal, Týna, Jarek a Bertá.

N: V páté třídě se nás stále držela mořská covidová nemoc, a proto jsme často zůstali v karanténě, uzavřeni ve svých kajutách. Naštěstí to netrvalo dlouho a naše plavba mohla pokračovat dál...

D: Náš Poseidón, tedy Renatka nás vzala na ostrov Baldovec, za permoníky do Permonia, dokonce s námi podstoupila námořnický, vlastně lyžařský výcvik...

N: Jó, lyžák, ten byl fajn. Naučili jsme se skvěle lyžovat, poslouchali jsme, aniž bychom chtěli, večerníčky, hráli jsme tetris s postelemi a skříňkami, zmalovaly nás pirátky z nepřátelské lodi áčka, a taky jsme se báli, hlavně tmy a démonů.

D: V osmičce jsme ztroskotali na týden v Krásensku. Kromě tvoření ekologických projektů, hraní naučných přírodovědných her, jsme čas trávili... všichni na jednom pokoji s repráky naplno, holky snily o Petrovi a my, kluci, flexili provozováním barber shopu.

N: Také jsme se stali patrony 1. B, s nimi jsme hledali pirátský poklad a vyráběli origami.

D: A pak přišla devítka! Chytili jsme vítr do plachet a naše loď nabrala obří rychlost. Čekala nás poslední plavba, ta začala výletem na rozhlednu Veselice, kde jsme cestou získali nového člena posádky - psa Daka.

N: Už na začátku devítky nás zavalila vlna tsunami v podobě přijímaček. Vysvobodil nás výlet do Brna na laser game, kde jsme trénovali na boj zblízka proti největšímu nepříteli ze všech nepřátel - STRESU.

Svého nepřítele stres jsme dokázali porazit a všichni jsme nakonec přijímačky zvládli a dostali se na naše vysněné školy.

Na konci školního roku bylo akcemi pořádně nabito, podnikli jsme exkurzi do Dukovan,

D: na té byla nejlepší cesta autobusem

N: Myslíš to, jak jsi celý náš autobus rozezpíval?

D: Jááá?

N: Jo, jo, ty. Ještě jsme byli na výletě v Praze. V Praze bylo blaze a draze a stali jsme se hvězdami reklamy na Trdlo café. Naším posledním výletem byl zájezd do Anglie.

D (ptá se Sebastiana): No a jak bylo v Anglii? Sebo?

Seba:.....odpoví anglicky

N: A co bylo dál?

D: Dál už nebylo nic. Tím naše plavba končí. Nezbývá než rozloučit se a poděkovat.

N: Děkuje všem učitelům a učitelkám a nikdy nezapomeneme:

Na hodiny fyziky a... drž ticho, pojd' si zahrát košíkovou, dámy moje, vysbírejte.

D: Na hodiny hudební výchovy, kde jsme zpívali brumendo nebo na ikonickou hlášku pana učitele Tomáše Bartáka: „Pokud se chcete chovat hloupě, běžte na jinou školu.“

N: Na historky paní učitelky Natálie Gorodkové, když žila v Kanadě (in Canada, I was.....)

D: Na super výraz paní učitelky Pantůčkové v podobě pouze jednoho zvednutého obočí či moje oblíbené: „DOMINIKU!!!!“

D: A pořád slyším: „Odstup satane“ při zkoušení v občance.

N: Milovali jsme povídání na každé hodině zeměpisu.

D: Taky vidím ten nulový počet zvednutých rukou při chemii.

N: Děkuje paní „soudružce“ učitelce Radce Ungermannové, která nám ukázala, jak se učili za komunismu nebo jak hrát oblíbenou hru Riskuj. Díky ní jsme také jeli na exkurzi do Osvětimi.

N: Velké poděkování si určitě zaslouží paní učitelka Leona Krejčířová, která nám dávala hvězdičky a velmi pomáhala s proslovem.

D: Děkujeme také paní ředitelce Lucii Košťálové za modernizaci školy a hlavně neudělení tolika možných ředitelských důtek....

N: Zvláštní poděkování patří našim paním asistentkám, zejména našemu zlatíčku, srdíčku, sluníčku Verči Hladíkové, která s námi měla toooolik trpělivosti. Pomáhala nám, radila nám, i když neměla, trávila s námi přestávky a byla nám velkou oporou...

D: Nikdy na nás nebyla naštvaná, přestože mohla mít důvod.

N: Ale největší poděkování si zaslouží naše úžasná kapitánka Renatka Vahalová, která s námi proplula celým druhým stupněm. Nezáleželo, jak velké vlny musíme přeplout, vždy pevně držela kormidlo a nikdy se nevzdala. Házela naše problémy přes palubu a vše spravedlivě rozhodla. Myslím, že lepší kapitánku si nikdo z nás nemohl přát. Díky ní se naše loď nestala Titanikem.

D: Ještě jednou děkujeme všem učitelům za trpělivost a snahu nás někdy i přes náš odpor něco naučit.

N: Velký obdiv si zaslouží i paní kuchařky, paní uklízečky, pan školník, paní sekretářky, paní vychovatelky, paní psycholožky, paní z kantýny i Bufi děda... zkrátka každý.

D: Spolužákům pirátům díky za úžasnou plavbu, i když jsme někdy měli neshody, bylo to fajn.

N: Děkujeme hlavně rodičům, takovým našim delfínům, kteří doprovázeli naši loď po celou dobu, podporovali nás a pomáhali nám za každých podmínek.

D: Naše lodě odteď poplují jiným směrem, ale vzpomínky poplují s námi.....

N+D: Teď už zbývá jen říci AHOY, napnout plachty a vzhůru na palubu, dálky volají...